

at der maatte kræves en forudgaaende særlig sagkyndig Undersøgelse, og at man umuligt kunde gaa hen paa Grundlag af ganske løst henkastede Tanker at foretage indgribende Forandringer i det bestaaende. Det ærede Medlems Forslag vidne ogsaa i høj Grad om Vanskeligheden derved; thi de ere saa dunkelt affattede, at Statsanstaltens Embedsmænd erklære, at de paa forskellige Punkter slet ikke forstaa, hvad Mening dermed er. Hvad det første Punkt angaar, som findes i det ærede Medlems Forslag, da gaar det ud paa at ændre Lovens nuværende Bestemmelse om, at den forsikrede til enhver Tid kan faa sin Forsikring hævet, derhen, at han først efter 3 Aars Forløb skal have Ret dertil. Hvilken rimelig Grund der er til at paalægge de forsikrede denne Indskrænkning er mig ikke klart, og det er heller ikke indlysende, hvorledes man egentlig skulde kunne tvinge en forsikret til at opretholde sin Forsikring i 3 Aar, naar han ikke selv er villig dertil. Væsentligere ere imidlertid de Bestemmelser, der ere tilsigtede ved Ændringsforslagets 2det Stykke, som gaar ud paa, at Godtgørelsen skal fastsættes paa Basis af en Beregning af Værdierne netto, idet der tilføjes: „dog at Erhvervsudgifterne belastes de første 5 Aar“. Med Hensyn hertil er der at bemærke for det første, at Statsanstalten i sine Regnskaber ikke kender noget, der hedder „Erhvervsudgifter“, idet den ikke holder disse saakaldte Erhvervsudgifter — en Betegnelse, der anvendes af visse private Livsforsikringselskaber — adskilte fra de øvrige Udgifter af lignende Art. Hvad der skal forstaaes ved, at disse Udgifter skulle belastes de første 5 Aar, er dernæst ganske uklart. Men overhovedet fastholder Statsanstalten, at den Regel for Godtgørelsens Beregning, som nu er den gældende, gennemgaaende er den rigtige, og at en væsentlig Forandring heri ikke blot vil medføre en Forrykkelse af Grundlaget for Statsanstaltens Virksomhed, men tillige, i alt Fald i mange Tilfælde, vil medføre en Ubillighed, eller en Ulighed, over for de forsikrede. Det ærede Medlem fremsatte nogle Betragtninger, som væsentligt gik ud paa, at der skulde ligge en Urimelighed deri, at naar en Forsikring op-

hæves, der da alligevel af Statsanstalten skal kunne beregnes et Vederlag for Driftsudgifter til Trods for, at Administrationen af den ophævede Forsikring ophører. Men Forholdet er det, at de Omkostninger, som foranlediges ved en Forsikring, for en væsentlig Del finde Sted straks ved Forsikringens Tegning — der er Udgift til Lægeundersøgelse, til Agentprovision osv. — saaledes at Anstalten maa siges at staa i Forskud med denne Del af sine Driftsudgifter, som først lidt efter lidt i Aarenes Løb amortiseres gennem de Præmier, som den forsikrede betaler. Hvis man ikke vil tage Hensyn hertil ved Godtgørelsens Beregning, vil man i Virkeligheden komme til et forkert og for Statsanstalten meget ugunstigt Resultat. Det er muligt, at der kunde være Anledning til at foretage nogen Modificering i de gældende Regler, for saa vidt angaar den mindre Del af Driftstillægget, som er beregnet paa at dække de aarlig tilbagevendende Administrationsudgifter; men dette er et af disse meget indviklede Spørgsmaal, som det er umuligt her at gaa til Bunds i, og som i hvert Fald ikke kan løses paa en saa summarisk Maade, som det ærede Medlems Ændringsforslag tilsigter. Hvad endelig angaar det 3die Stykke i Ændringsforslaget, som gaar ud paa, at for saa vidt den forsikrede ønsker en Forsikringsform ombyttet med en anden, herunder Ombytning til Fripolice, skal der ikke beregnes nogen Erhvervsudgift ved Fastsættelsen af den ny Polices Størrelse, skal jeg oplyse, at dette, i alt Fald i det væsentlige, er stemmende med, hvad der allerede nu faktisk er gældende, saa at denne Del af Ændringsforslaget er overflødig. Ved Ombytning til Fripolice beregner Anstalten sig ikke de Udgifter, som det ærede Medlem betegner som Erhvervsudgifter.

Jeg har dernæst tilbage at berøre et Spørgsmaal, som den ærede Ordfører fremdrog. Det angaar Betydningen af § 16 i Loven af 18 Juni 1870. Da dette Spørgsmaal har været Genstand for en Del Meningsudveksling uden for Tinget, skal jeg her sige nogle Ord om, hvorledes Finansministeriets Opfattelse heraf er. § 16 i Loven af 18 Juni 1870 siger saaledes: „Alle de ved Anstalten tegnede Forsikringer ere bestandig befriede for alle ordentlige og